

Мишкові Миші

Одразу дві захопливі історії від відомої письменниці Галини Вдовиченко про пригоди мишачого рок-гурту – «Мишкові Миші» та «Зірковий час Мишкових Мишей» – виходять під однією обкладинкою.

Що може об'єднати звичайну сіру мишу, комп'ютерну мишку, лабораторну, щура, лялькову, польову, кажана та хлопчика Мишка? Музика.

Кожен у цьому особливому рок-гурті робить свою улюблену справу. Михайлик, сіра миша Мишкова, комп'ютерна мишка Джойстик, лабораторна миша Баська, смітниковий щур Гібсон, гламурна Глаша, кажан Лилик та Олько Камуфляж. А згодом і дівчинка Зірка.

Та на шляху до злагоди та гармонії так багато перешкод...

Галина Вдовиченко

МИШКОВІ МИШІ

З ПРОДОВЖЕННЯМ

Мишкова, домашня миша

Михайлик бавився іграшковою залізницею у своїй кімнаті. Потяг біг колією, зупинявся перед шлагбаумами, вагони переходили з рейок на рейки... Аж раптом під столом у кутку кімнати хтось перелякано запищав!

Хлопчик теж неабияк настрашився з несподіванки — але потім побачив маленьку сіру Мишку. Потяг щойно зробив крутий поворот перед самісіньким її носом, мало не зачепивши, і вже мчав у зворотному напрямку — чух-чух-чух-чух!

— Ф-фу! Як ти мене налякав! — невідомо кому дорікнула Миша, прийшовши до тями. — Вибираєшся, бач, на поверхню — а на тебе мчить локомотив! Збожеволіти можна! А це, бач, іграшкова залізниця... Яке щастя!.. Мені завжди щастить! Твоя кімната?

Чорненькі оченята на Михайлика блим-блیم! Гостя трималася так, ніби вони з хлопчиком — давні приятелі.

— Моя. А ти звідки тут узялася?

— З нірки. Онде, бач — прогризла, — Мишка показала хвостиком на отвір під стіною. — Обрала твою кімнату, бо звідси чути музику. Майже щовечора. А я музику люблю... Особливо рок. Я — Миша-композитор.

Михайликові досі не випадало зустрічати мишей-композиторів. І мишей, які б розмовляли — теж. Та й загалом жодних мишей він

дотепер не знав.

Сіренька гостя хутко обнюхала вокзал, побудований із пластмасових кубиків, раз у раз позираючи на потяг. Михайлик потягнувся до пульта — і вагончики, уповільнюючи рух, зупинилися...

Пухкенька гостя була напрочуд рухлива. Обстеживши всі куточки кімнати, вона стрімко видряпалась на стіну з кубиків.

— Хіба серед мишей є композитори?! — наважився запитати Михайлик, спостерігаючи за Мишею.

— Звісно, є, — відповіла вона.

— То наспівай щось зі своєї музики.

Миша озвалася миттєво, ніби була готова до такої пропозиції. Лише набрала повні груди повітря:

— Тум! Ту-дум! Ту-дум! Тум-тум! Тр-р-р—ча-ча! Тр-р-р—ча-ча!
Тс-с-с. Там-там!..

Перевела дух.

— Узагалі, я голосу не маю. Але слух у мене є. І талант є. Я складаю музику, запам'ятовую її й тримаю у голові. Ось де вона вся, — миша постукала хвостиком собі по лобі. — Всі три пісні.

— Я теж люблю музику, — сказав хлопчик. — Он вона, у комп'ютері...

Миша дивилася на хлопчика уважними оченятами-гудзиками.

— Як тебе звуть?

— Михайлик.

— Тобі ім'я Мишко більше пасує. Сам тут живеш, Мишку?

— З татом і мамою.

— А як вони до мишок ставляться?

— Ну-у... Якщо мама ввійде, тобі краще не показуватися їй на очі.
Відповідь Миші не сподобалася.

— Як можна не любити того, кого ще не знаєш? — здивувалася вона й зникла в Михайликовому капці. Лише хвостик залишився на поверхні.

— Затишно у вас. Мені подобається, — гостя визирнула з капця, зручно влаштувавшись у ньому, немов у гніздечку. — А що це в тебе на столі? Яблуко?

— Недогризок.

— Зернятка залишилися? Обожнюю недогризки яблук із зернятками. Давай-но сюди!

І, не припиняючи базікати, Миша захрумтіла качанчиком. Напрочуд балакуча миша.

— Буду до тебе заходити, гаразд? Не бійся, мамі на очі не показуватимуся. Миша приходитиме в гості до Мишка! Миша та Мишко! Звучить? Коли в мене буде своя рок-група, я придумаю їй красиву назву. А собі — гарне сценічне ім'я. У відомих артистів має бути гучне ім'я. Ти вже обідав?

— Борщ їв після школи, — Михайлик зніжковів від того, що не здогадався запропонувати Миші якогось гостинця. — Їстимеш борщ?.. Я принесу.

— Краще все окремо й сире: капусту, моркву, картоплю... У мене вдома, в моїй хатці, — Миша знову показала хвостиком у бік нірки, — зосталося тільки трохи вівса. Їсти, правду кажучи, хочу.

— Я миттю! — і хлопчик побіг на кухню.

Коли повернувся з морквиною та картоплиною, Миша вже чекала, сидячи на кубуку. Її шия була оповита серветкою — носовою хустинкою, що вона знайшла на підлозі. На мордочці застиг вираз нетерплячого очікування, а лапка відбивала швидкий ритм.

— Чух-чух-чух-чух-чух, — заспівала вона і двічі щосили вдарила по кубуку: — Там-там! Це буде «Пісенька веселого паровозика, який не хотів налякати Мишу». Отут усе поклади. Дякую. Яке щастя!

Сіренькій гості подобався Михайлик, його кімната, нова пісенька та обід, до якого вона й узялася з апетитом.

...А згодом вони бавилися залізницею. Миша була начальником вокзалу, Мишко — машиністом. Відтак Миша була начальником потягу, Мишко — провідником. Потім Миша оголосила себе начальником переїзду, а Мишка — стрілочником. Та в розпал гри у передпокої почулися мамині кроки, і не встиг Михайлик оком змигнути, як Мишу наче вітром здуло.

— Годі вже бавитися, — сказала мама, прочинивши двері. — Час робити уроки. Складай, Михайлику, іграшки.

І він одразу взявся до роботи. Мама з подивом спостерігала, як син слухняно прибирає розкидані забавки. Але не завважила, як під столом він затулив капцем дірку в підлозі — щоб ніхто не побачив входу в мишачу нірку.

Джойстик, комп'ютерна мишка

Коли Михайлик прийшов зі школи, Миша вже хазяйнувала в його кімнаті.

— Нічого, що я тут без тебе?.. — запитала вона. — Ти ж сказав: почувайся, як удома. Знаєш, які новини? По-перше, принесла тобі олов'яного солдатика з підвалу. Подарунок! Антикваріат! Бач, який гарний? Навіть фарба де-не-де збереглася. Нехай охороняє наш вокзал! А по-друге, ми з Джойстиком намагаємося ввімкнути комп'ютер. Допомагай.

— З яким Джойстиком? — не зрозумів Михайлик.

— Із твоєю Комп'ютерною Мишкою... Отакої! Жартуєш?.. Невже ви досі не знайомі?.. Повірити не можу! І які ви після цього сусіди? Він у твоїй кімнаті живе! Ось тут, біля комп'ютера. Він теж не надто говіркий. Щоб когось завважив, треба наблизитися упритул — ось так. Бачиш? Він нічого не чує, коли в навушниках. І ні на кого не звертає уваги. Правда, Джойстику? Джойстику! Що я кажу: весь у собі! Музику слухає.

Михайлик ніколи особливо не приглядався до Мишки біля комп'ютера. Мишка та й мишка, що в ній особливого? Завжди на килимку серед затишного безладу: ліворуч — горнятко з учорашнім чаєм, праворуч — засохлі мандаринові шкоринки. А тепер хлопчик уперше пильно роздивлявся Комп'ютерну Мишку, яка, виявляється, має ім'я. Джойстик був занурений у музику в своїх навушниках і ледь помітно похитував довгим хвостом-дротом. Як це вони й досі не потоваришували?

— ...Й оскільки ми тут усі свої, — не замовкала тим часом Миша, — хочу повідомити, що вночі я придумала собі сценічне ім'я.

Мишкова Миша! Звучить? Домашня Миша — не звучить! А Мишкова Миша — звучить!

— Чому Мишкова? Це прізвище?

— Як це чому? — здивувалася Миша. — Тому що твоя! Ти — Мишко, я — Мишкова. Це ж так просто! Міг би й здогадатися. І знаєш, що ще?

Миша відхилила вбік один із навушників Джойстика, щоб він чув, і сказала:

— Джойстик уміє записувати музику.

— Я багато чого вмію, — нарешті той глянув на Михайлика й привітно помахав хвостом-дротом. — Умію, та мовчу. А той, хто мовчить, залишається непомічений. Це ім'я — Мишків — мало би належати мені, а не тому, хто тут гість.

Виявляється, дещо з розмови він усе ж чув.

— Ти що, образився? — щиро здивувалася Миша. — Джойстик — це ж звучить! Джой-стик!!! І нічого зайвого!

— Але чому ти — Мишкова? — не поступався Джойстик.

— Бо це моя ідея! — вперлася й собі Миша. — До того ж не може бути двох Мишкових!

— Чому? Джойстик Мишків! Хіба погано?

— Та-ак... — Мишкова Миша підняла лапки догори, гучно ляснула крихітними долоньками й вдала, що прямує до нірки, — бачу, мені тут не раді! Хто так приймає друзів?

Михайлик спробував припинити сварку:

— Вгамуйтеся! Це ж добре, що вас двоє! І добре, що Миша складає музику в уяві, а Джойстик може її записати нотами. Разом запишемо вчорашню пісню! Зараз покажу вам одну музичну програму...

Хлопчик увімкнув комп'ютер, і миші миттєво забули про суперечку. Мишкова Миша наспівувала мелодію, а Джойстик із Михайликом записували ноти. Коли Михайлик увімкнув запис, остання нота композиції потонула в дружньому вереску — так високо трійця оцінила свою роботу. Обійнялися — і знову поставили запис на

початок. А потім іще раз, і ще. Щоразу вдосконалюючи мелодію. Аж нарешті Миша вигукнула:

— А тепер — сирна перерва! Ми заслужили на добрячий кусень запашного засохлого сиру.

— А сиру, здається, немає, — попередив Михайлик.

Миша жваво озирнулася — і полегшено зітхнула, поклавши лапку собі на серце:

— Ф-фу! Яке щастя! Сир на місці.

Біля входу в нірку, просто в Михайликовому капці, лежав чималенький шматок твердого жовтого сиру. Миша принесла його з собою й заховала до обіду в надійне місце.

Баська, лабораторна мишка

Тато Михайлика працював на музичній радіостанції. Це він установив на домашньому комп'ютері спеціальну програму, щоб писати й аранжувати музику.

А Михайликова мама працювала в лабораторії. Звідти вона й принесла додому білу мишку.

— Мені її шкода, — пояснила мама, дістаючи з торби картонну коробку з мишкою.

— Чому шкода? — запитав Михайлик.

— Не хочу, щоб на ній проводили досліди. Я сказала, що мишка хвора і її треба лікувати.

— А вона справді хвора?

Мама знітилася:

— Ні, вона здорова.

Михайлик уперше чув, що мама сказала неправду.

— Я думав, — Михайлик уважно подивився на маму, — думав, ти мишей не любиш...

— Не люблю. Але мені її шкода, — і мама вимкнула газ під чайником, що вже тоненько свистів на всю квартиру.

Із плетеного кошика з овочами вона вийняла морквинку, порізала її на шматочки й поклала перед мишкою.

— Не знаю лише, що скаже тато...

І саме цієї хвилини до кухні ввійшов тато. Налив собі чаю, глянув через мамине плече у коробку...

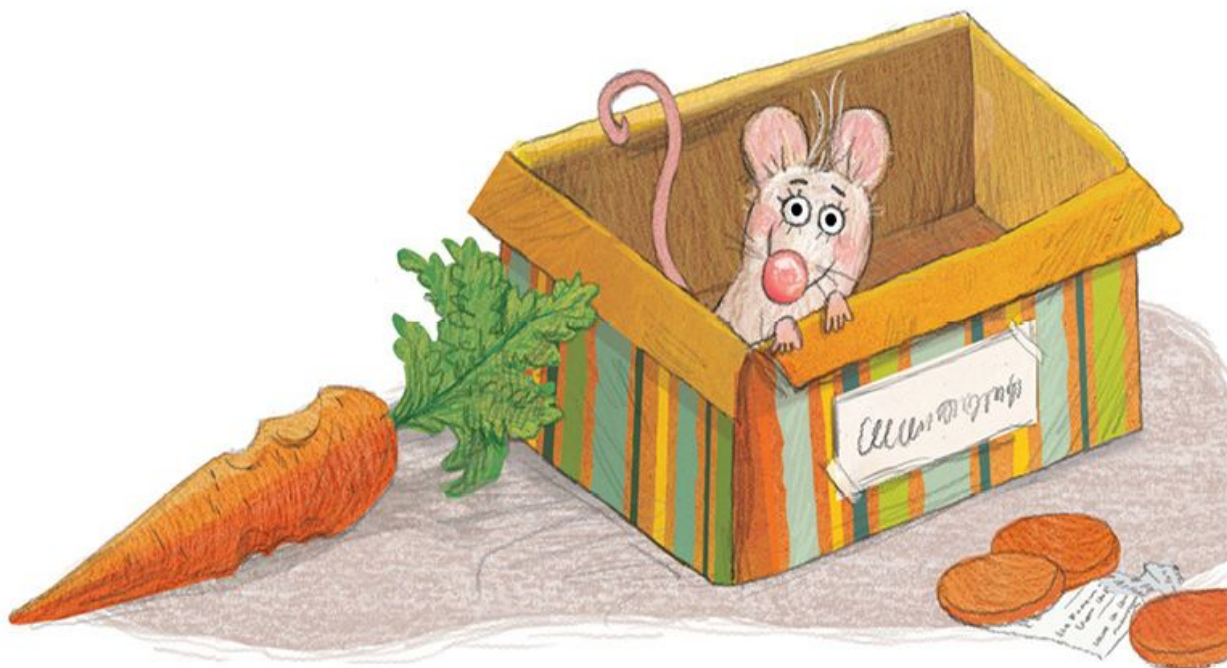
— Ви б їй якийсь папір чи вату постелили... Нехай би собі кубельце мостила.

Михайлик із мамою презирнулися. А тато пішов дивитися футбол

по телевізору.

Лабораторну Мишку внесли до кімнати, немов принцесу в кареті. Поки Михайлик бігав у крамницю по хліб, поки вони з татом мили посуд після вечері, миші вже ї потоваришували. Михайлика вони зустріли дружнім реготом.

Сиділи втрюх у коробці й роздирали газету на дрібні клаптики. Джойстик із білявкою — в навушниках, голова до голови: один навушник — у нього, другий — у неї. Слухали вчорашню пісню.

— Що скажеш, Басько? — запитала новеньку Мишкова.

Новеньку звали Баською.

— Класна мелодія, — відповіла білявка. — А слова?.. Де слова?.. Чи це не пісня?

— Пісня! — запевнила Мишкова. — Але наразі без слів. Ми їх іще не написали.

— Хочете, я напишу? — запропонувала Баська.

Миші від несподіванки перестали шматувати газету.

— А ти вмієш?

Рожевий Басьчин носик почервонів від хвилювання через те, що вона опинилася в центрі уваги.

— Я щодня складаю вірші, — відповіла білявка. — Перший вірш написала, коли втекла від пітона.

— Від кого???

— Від пітона. Ви ж знаєте, змії їдять мишей, а я — кормова мишка. Нас вирощують на корм... Отже, я втекла, мене зловили й знову здали в зоокрамницю. Звідти я потрапила в лабораторію, на досліди. Але Мишкова мама мене врятувала...

— Розкажи про втечу від пітона! — запропонувала Мишкова.

Білявка прокашлялася.

— Вірш, як ви розумієте, білий, — попередила вона. — Тобто без рими.

Зробила ефектну паузу й співуче затягла:

Закам'яніла мишка від страху...

Що буде зараз — зрозуміло.

Та варто стрибнути назустріч монстру своєму.

Пітон розгубиться на мить, секунди досить.

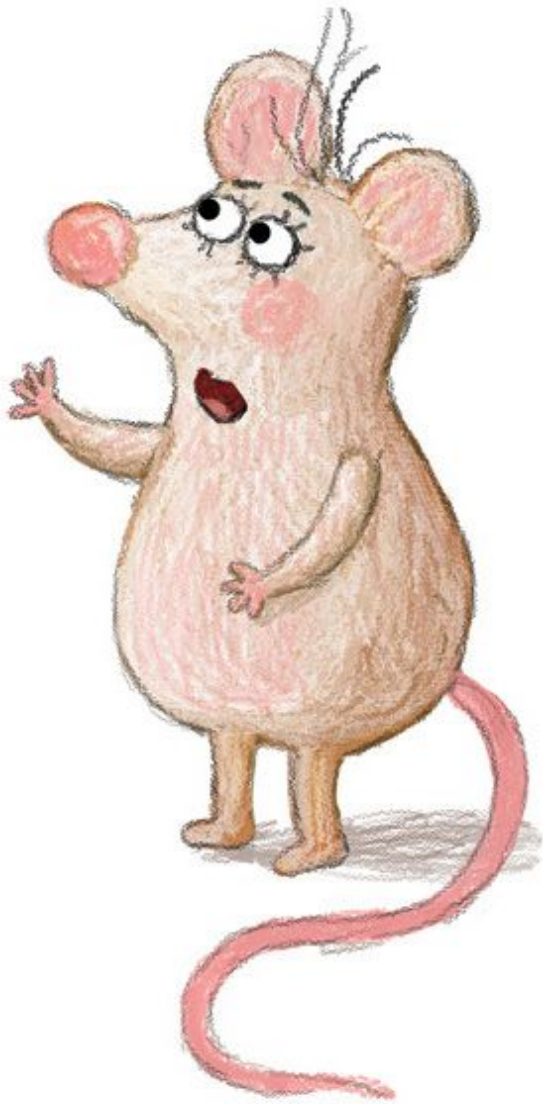
*Твій жах служитиме трампліном, хай паща велетня опиниться
внизу.*

Вчепися в ніс йому!

Тримайся, мишко! І не бійся!

...Нарешті, ось вона — свобода.

Здрастуй, сонце!

Баська вклонилася. Всі мовчали. Ніхто не наважувався дати оцінку.

Дивні були вірші.

— Ти впевнена, що ці слова можна співати? — перша озвалася Мишкова.

— Аякже. Дві частини вірша стануть куплетами. Два останні рядочки — приспівом. «Нарешті, ось вона — свобода. Здрастуй, сонце!» Хіба поганий приспів?

— А що? Може бути! Вибору все одно немає...

Мишкова підняла лапку, Баська зробила те саме, вони гучно

ляснули долонями. Подивилися на Джойстика. Він із готовністю підніс обидві лапки — пролунало ще два оплески. А тоді ще раз, усі разом — по Михайликовій руці.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ